

Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta

Pavel Škrabal

**Návrh na odklad exekuce, jeden z procesních prostředků
obrany povinného v rámci exekuce**

Bakalářská práce

Olomouc 2022

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma Návrh na odklad exekuce, jeden z procesních prostředků obrany povinného v rámci exekuce vypracoval samostatně a citoval jsem všechny použité zdroje. Dále prohlašuji, že vlastní text této práce včetně poznámek pod čarou má 78 740 znaků včetně mezer.

V Zábřehu dne 27. 3. 2022

.....

Mgr. Pavel Škrabal

Na tomto místě bych chtěl poděkovat své vedoucí bakalářské práce JUDr. Kláře Hamuľákové, Ph.D. za odborné vedení, pomoc a cenné rady při zpracování této práce.

Obsah

Seznam použitých zkratk	5
Úvod	6
1 Odklad exekuce	8
1.1 Důvody pro odklad exekuce	9
1.1.1 Odklad exekuce z důvodů na straně povinného (§ 266 odst. 1 OSŘ)	9
1.1.2 Odklad exekuce z důvodu očekávaného zastavení (§ 54 odst. 11 ER)	11
1.1.3 Další zákonné důvody pro odklad exekuce	12
1.1.4 Důvody pro odklad exekuce v rozhodovací praxi soudů	14
2 Návrh povinného na odklad	16
2.1 Aktivní legitimace k podání návrhu na odklad exekuce	16
2.2 Náležitosti návrhu na odklad exekuce a důsledky nedostatku náležitostí	17
2.3 Účinky podaného návrhu na odklad exekuce	20
3 Rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce	23
3.1 Procesní rozhodnutí	23
3.2 Zamítnutí návrhu na odklad exekuce	25
3.3 Odložení exekuce	26
3.3.1 Stanovení délky odkladu exekuce	26
3.3.2 Účinky odkladu exekuce a jejich pomnutí	28
Závěr	31
Seznam použitých zdrojů	33
Shrnutí	35
Summary	35
Klíčová slova	36
Key words	36

Seznam použitých zkratk

EŘ	Zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů.
KS	Krajský soud
KŘ	Stavovský předpis Exekutorské komory České republiky ze dne 23. května 2002, kancelářský řád.
NS	Nejvyšší soud České republiky
NSS	Nejvyšší správní soud České republiky
OSŘ	Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.
OZ	Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
OS	Okresní soud
ZRŘ	Zákon č. 216/1994 Sb., zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů.

Úvod

Předmětná bakalářská práce se zabývá institutem odkladu exekuce, který je procesním vyústěním jedné ze zásad tohoto druhu řízení, a to zásady ochrany a obrany povinného. S ohledem na stanovený rozsah práce není možné komplexně pojmout problematiku odkladu exekuce a podrobit ji důkladné a hloubkové právní analýze, a to jak z pohledu jednotlivých zákonných důvodů pro odklad exekuce, tak i z pohledu procesního postupu. Hlavním cílem je tak právní analýza jednoho z procesních podání – institutu návrhu na odklad a rozhodování soudu o odkladu, kdy při jeho naplnění se práce zabývá zejm. těmito otázkami: *Je současná právní úprava návrhu na odklad exekuce dostatečná? Jaký vliv má podaný návrh a případný odklad exekuce na její další vedení? Jaká je praxe soudů při rozhodování o návrhu na odklad a její možná úskalí?*

Aktuálnost zvoleného tématu vyplývá již z obecného pojetí exekucí jako společenského problému, který se týká v České republice velkého množství lidí¹, jenž se v důsledku jejího provádění mohou ocitnout v „nepříjemné“ situaci. V neposlední řadě vypovídá o adekvátnosti tématu i skutečnost, že se danou problematikou, a to i konkrétně odkladem exekuce, zabývají i zákonodárci, kteří přijali v průběhu psaní této práce i novelu exekučního řádu, jenž již částečně nabyla účinnosti (viz např. *zákon č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony*), a jak bude patrné z textu práce, tak některé problematické aspekty již byly ze strany zákonodávce vtěleny přímo i do textu zákona.

Při zpracování bakalářské práce bylo nutné vycházet z právní úpravy *de lege lata*, která byla i v průběhu přípravy práce značně novelizována, jak již bylo uvedeno výše. Při interpretaci relevantních právních norem pak je na místě využívat několik výkladových metod, kdy při základním seznámením s danými ustanoveními je nutné vycházet zejména z jazykového (gramatického) výkladu, ale také výkladu systematického. Rozhodným je však výklad teleologický, díky němuž bylo možné nalézt odpověď, jaké má to které ustanovení účel v rámci samotné právní úpravy exekučního práva.

Mimo právních předpisů je při psaní práce využita i komentářová literatura a monografie věnující se problematice vykonávacího řízení obecně, neboť monografie, která by se věnovala výlučně problematice odkladu exekuce, neexistuje (na rozdíl od zastavení exekuce, kdy výlučně tomuto institutu se věnuje ve své publikaci např. Svoboda). Značným zdrojem informací k tématu

---

¹ Jak vyplývá z veřejně dostupných statistik Exekutorské komory České republiky, tak k 10/2021 bylo v ČR vedeno vůči fyzickým osobám 4 576 608 řízení, a to vůči 711 939 různým povinným (viz Exekutorská komora České republiky. Základní statistické údaje [online]. statistiky.ekcr.info, [cit. 5.3.2022]. Dostupné z: <https://statistiky.ekcr.info/statistiky>.)

jsou také rozhodnutí soudů jak exekučních, tak i soudů vyšších instancí, a to i přesto, že ve věcech odkladu exekuce není možné podat dovolání (§ 238 odst. 1 písm. d) OSŘ).

Práce je řazena pro přehlednost po úvodu do tří samostatných kapitol, přičemž úvodní kapitola práce se věnuje odkladu exekuce z obecného hlediska jako procesního institutu exekuce, a také právní úpravě návrhu na odklad. Část první kapitoly je také věnována jednotlivým důvodům pro odklad, které byly zákonodárcem normovány v rámci právní úpravy EŘ a také v OSŘ, a to zejména důvodu pro odklad exekuce ze sociálních důvodů na straně povinného (§ 266 odst. 1 OSŘ) a odkladu exekuce z důvodu očekávaného zastavení exekuce (§ 54 odst. 11 EŘ). V závěru této části je pak věnována pasáž i dvěma konkrétním případům, jenž se, z mého pohledu, velmi často objevují v rozhodovací činnosti exekutorů, resp. exekučních soudů, kdy na těchto důvodech bude nastíněno možné naplnění nebo nenaplnění toho kterého důvodu pro odklad exekuce.

V druhé kapitole je následně tématem samotný návrh na odklad exekuce. V této části se práce pokouší odpovědět na to, kdo je aktivně legitimován k podání návrhu na odklad exekuce, zda je to pouze povinný nebo manžel povinného, příp. i oprávněný jako další účastník exekuce, jaké náležitosti musí návrh obsahovat a jaké důsledky má jejich nedostatek pro další řízení o návrhu. S ohledem na účinky, jež jsou přiznané návrhu na odklad exekuce na její další provádění, je této problematice věnována i jedna z podkapitol, a to zejména z negativního pohledu, kdy tyto naopak návrh (jenž má všechny náležitosti) nevyvolává.

Třetí kapitola je pak věnována rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce, a to jak specifikům procesního rozhodnutí, tak i meritornímu rozhodnutí ve věci. Kapitola nastiňuje, jaké jsou postupy a lhůty při rozhodování o návrhu na odklad exekuce, komu je svěřena pravomoc rozhodovat o návrhu a o odkladu exekuce. Poslední podkapitola pak pojednává o situaci, kdy dojde příslušným orgánem k rozhodnutí o odkladu exekuce, a to jak z pohledu dalšího vedení exekuce dle jednotlivých způsobů provedení exekuce, tak i z pohledu stanovení délky odkladu a pomnutí účinku odkladu exekuce. V závěrečné pasáži jsou pak shrnuty výsledky výzkumu, které byly v rámci práce zjištěny.

Práce je zpracovávána ke stavu právní úpravy ke dni 1. února 2022.

1 Odklad exekuce

Odklad exekuce je jeden z institutů procesního práva, konkrétně exekučního řízení, který představuje procesní konkretizaci principu obrany povinného. Odkladem exekuce se rozumí založení takového stavu řízení, kdy exekutor nepostupuje ve své činnosti z úřední povinnosti (v souladu se zásadou oficiality), rychle a účelně (§ 46 odst. 1 EŘ), ale s úkony směřujícími bezprostředně k vynucení povinnosti exekučním titulem, tj. s provedením exekuce, po určitý čas posečká, přičemž již zásadně nejsou dotčeny úkony, jež byly provedeny.²

Smyslem institutu odkladu exekuce je předcházení nepříznivým a často velmi obtížně napravitelným nebo zcela nenapravitelným následkům, které by mohlo mít pro povinného (i jiné osoby) okamžité provedení exekuce. Podmínky, pro které je na místě odložit provedení exekuce, však musí být pouze přechodného rázu, neboť tento institut neznamená překážku provádění exekuce na trvalo.³ V případě, že jsou překážky provedení exekuce trvalé, tak na takový procesní stav reaguje jiný právní institut, a to zastavení exekuce dle § 55 EŘ (typicky zastavení exekuce z důvodu dle § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ). Na rozdíl od zastavení exekuce, je však možné aplikovat institut odkladu exekuce pouze v případě, že předmětná exekuce i nadále trvá⁴, neboť je-li již exekuce např. provedena, tak není důvod její provedení odkládat, a také nejdříve poté, co byl exekutor pověřen vedením exekuce, resp. nejdříve s vydáním pověření ve věci⁵ (např. v souvislosti s odkladem vykonatelnosti exekučního titulu před pověřením – viz dále).

Právní úpravu odkladu exekuce nalezneme převážně v zákoně č. 120/2001 Sb., exekuční řád, a to zejm. v § 54, kde zákonodárce normoval, jak samotný institut návrhu na odklad exekuce, tak i účinky podaného návrhu, příp. odkladu exekuce, na její další provádění, a i postup jednotlivých orgánů, kterým je svěřena pravomoc rozhodnout o odkladu exekuce. Dále zde také nalezneme i některé důvody, pro které je na místě exekuci odložit. V souvislosti s odkladem exekuce však není na místě vyloučit ani právní úpravu v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a to zejm. část šestou, kde je zakotven výkon rozhodnutí⁶, a to ve spojení s § 52 odst. 1 EŘ, upravující subsidiární použití této právní úpravy, není-li problematika normována přímo v rámci EŘ. V rámci právní

---

² KŮRKA, Vladimír. In: KŮRKA, Vladimír, DRÁPAL, Ljubomír. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde, 2004, s. 332.

³ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 377.

⁴ Výjimečně je možné, aby exekuční soud rozhodl o zastavení exekuce i poté, co byla splněna vymáhaná povinnost (např. došlo k vymožení vymáhané pohledávky vč. nákladů exekuce v plném rozsahu apod.), a to např. z důvodu dle § 268 odst. 1 písm. h) OSŘ v případě, že byla exekuce vedena na základě nezpůsobilého exekučního titulu ve věci (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. srpna 2017, sp. zn. 20 Cdo 3331/2017).

⁵ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 377-378.

⁶ Subsidiárně je nutné použít i obecná ustanovení o.s.ř. (§ 1 - § 58), a to např. právní úpravu obecných náležitostí procesního podání ve věci (§ 42), které je nutné reflektovat i v souvislosti s určením náležitostí řádného návrhu na odklad exekuce (viz níže).

úpravy OSŘ pak nalezneme jeden z nejvíce využívaných důvodů pro odklad exekuce zakotvený v § 266 odst. 1 OSŘ (sociální důvody pro odklad exekuce)⁷, ale také úpravu jednotlivých účinků odkladu exekuce ve vztahu k jednotlivým způsobům realizace výkonu rozhodnutí (viz např. § 289 odst. 1 OSŘ). V následující podkapitole se budu věnovat zákonným důvodům pro odklad exekuce, které se v rámci právní úpravy objevují.

1.1 Důvody pro odklad exekuce

Jak již bylo nastíněno výše, v rámci právní úpravy nalezneme mnoho důvodů pro odklad exekuce, a to jak v rámci EŘ, tak i v OSŘ v souvislosti s výkonem rozhodnutí. Vzhledem k rozsahu práce a jejímu hlavnímu tématu, tj. procesnímu podání povinného – návrhu na odklad exekuce, není možné věnovat se podrobně každému zákonnému důvodu, a proto se blíže budu věnovat toliko dvěma základním a, jak vyplývá z mé dosavadní praxe, i nejčastěji užívaným důvodům pro odklad. Aby však byl výčet důvodů pro odklad exekuce kompletní, budou v této podkapitole rámcově vymezeny i další dva zákonné důvody, a v závěru bude nastíněna rozhodovací praxe exekučních soudů v souvislosti s odkladem v konkrétních případech.

1.1.1 Odklad exekuce z důvodů na straně povinného (§ 266 odst. 1 OSŘ)

„Na návrh může soud odložit provedení výkonu rozhodnutí, jestliže se povinný bez své viny ocitl přechodně v takovém postavení, že by neprodlený výkon rozhodnutí mohl mít pro něho nebo pro příslušníky jeho rodiny zvláště nepříznivé následky a oprávněný by nebyl odkladem výkonu rozhodnutí vážně poškozen.“ (§ 266 odst. 1 věta první OSŘ)

Ačkoliv je tento důvod upraven v OSŘ v souvislosti s výkonem rozhodnutí, je možné jej využít i při odkladu exekuce, a to ve spojení s § 52 odst. 1 EŘ. Jak již vyplývá ze samotné dikce citovaného ustanovení, zákonodárce zakotvil, že tento důvod je možné aplikovat toliko k podanému návrhu účastníků a nelze tak exekuci odložit z tohoto důvodu *ex offa*. Aby byl však návrh na odklad exekuce podaný ze sociálních důvodů, jak bývá tento důvod často označován, úspěšný, musí být splněno kumulativně několik podmínek.

Prvním předpokladem pro odklad exekuce je nepříznivé postavení povinného, které by, dle exekuční praxe a teorie, mělo nastat až poté, co byl ve věci vydán exekuční titul. Toto časové omezení až na dobu po vydání exekučního titulu je bezesporu z toho důvodu, že takovým postavením se povinný mohl případně bránit již v samotném nalézacím řízení a toto tak mohlo být

---

⁷ V § 266 OSŘ je upraven i další důvod pro odklad, jenž je spojován s možností zastavení výkonu rozhodnutí (odst. 2 tohoto ustanovení), který však není na místě, dle mého názoru, užívat v souvislosti s odkladem exekuce, neboť EŘ (*lex specialis*) tento důvod upravuje samostatně v § 54 odst. 11 EŘ (viz dále).

již zohledněno v rámci exekučního titulu⁸ (např. soud mohl rozhodnout o možnosti plnit uloženou povinnost ve splátkách nebo stanovit delší pariční lhůtu). Mimo vznik nepříznivé situace na straně povinného je také z hlediska času nutné, aby toto postavení bylo toliko přechodné (toto odpovídá i smyslu tohoto procesního institutu), tzn. že lze objektivně důvodně předpokládat, že nastalý nepříznivý stav v odpovídající době pomine, a následně bude možné v exekuci pokračovat a tuto provést. Pokud je zřejmé, že postavení povinného je trvalé (typicky invalidita), není možné návrhu povinného vyhovět. Návrhu také není možné vyhovět, netvrdí-li nebo neprokazuje-li v něm návrhovatel skutečnosti, ze kterých lze usuzovat přechodnost nastalého stavu (např. k návrhu povinný nepřiloží zprávu lékaře o plánované operaci, která zlepší jeho uplatnění na trhu práce apod.).⁹

Dále je také nutné, aby se povinný ocitl v daném postavení zcela bez svého zavinění. Zákonem uváděný pojem *bez své viny* je pak nutné vykládat tak, že chování povinného při plnění uložené povinnosti lze označit za pečlivé a obezřetné v takovém rozsahu, v jakém by bylo možné toto spravedlivě očekávat a požadovat na každém, kdo má uloženou obdobnou povinnost. Eliáš, ve svém níže citovaném článku, pojem negativně vymezuje na konkrétních příkladech, ve kterých naopak není možné označit postavení povinného za takové, v němž by se ocitl bez své viny, tj. např. na situaci, kdy povinný svůj majetek promrhá z důvodu své závislosti na herních automatech, alkoholu aj., nebo pokud si povinný v rámci svého podnikání počíná tak lehkomyšlně a neodborně, že dojde k zániku jeho činnosti.

V neposlední řadě pak musí postavení povinného být takové, že by neprodlené provedení exekuce mělo pro něho nebo pro příslušníky jeho rodiny zvlášť nepříznivé následky majetkového charakteru.¹⁰ Již samotné provedení exekuce má vždy nepříznivé následky, byť pouze ve snížení majetku povinného, ze kterého byla uspokojena vymáhaná povinnost, a proto musí být případně očekávané způsobené následky vyšší intenzity. Míru nepříznivosti následků provedení exekuce je tak vždy nutné srovnávat se situací, kdy by se povinný v nepříznivém postavení neocitl.¹¹ Vzhledem k tomu, že provedení exekuce nemá velmi často důsledky jen na samotného povinného, ale i na osoby v jeho okolí, zákonodárce stanovil možnost odložit exekuci i v případě zvlášť nepříznivých následků exekuce pro tyto osoby. Rakovský si pak s odkazem na doktrínu pokládá otázku, zda okruhem osob v § 266 odst. 1 OSŘ zamýšlel zákonodárce toliko příbuzné nebo i osoby blízké.¹²

---

⁸ RAKOVSKÝ, Adam. Odklad exekuce pro přechodné zhoršení postavení povinného. *Právní rozhledy*, 2004, roč. 12, č. 20, s. 758-759.

⁹ LEVÝ, Jiří. In: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1090.

¹⁰ ELIÁŠ, Karel. Odklad provedení exekuce. *Právní rozhledy*, 1998, roč. 6, č. 4, s. 159.

¹¹ LEVÝ, Jiří. In: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1090.

¹² RAKOVSKÝ, Adam. Odklad exekuce pro přechodné zhoršení postavení povinného. *Právní rozhledy*, 2004, roč. 12, č. 20, s. 758.

Dle mého názoru je na místě rodinu ve smyslu příslušného ustanovení vykládat širěji, tedy jako osoby blízké dle § 22 odst. 1 OZ, neboť následky provedení exekuce mohou dopadat i na osoby, které nejsou vázány pokrevním poutem a s povinným pouze trvale žijí. Opačný závěr by pak byl zcela v rozporu s logickým úsudkem a dostatečně by nerefletoval ani sociologické aspekty v aktuální společnosti.

Ačkoliv je odklad exekuce institutem procesního práva, který má chránit zejména zájmy povinného, tak při aplikaci § 266 odst. 1 OSŘ je nutné zvažovat i samotný smysl a účel exekuce spočívající v rychlém a účelném vymožení povinnosti dle exekučního titulu a tím chránit zájmy oprávněného. I proto zákonodárce v rámci tohoto důvodu normoval i další předpoklad pro odložení exekuce, který se však váže výlučně k oprávněnému, a to, že případným odkladem exekuce nebude vážně poškozen, což musí exekutor, resp. exekuční soud, vždy zvažovat v tom kterém případě.¹³ Lze se domnívat, že bude-li oprávněným nezletilé dítě a předmětem exekuce vymáhání výživného (dlužného, příp. i běžného), bude jen stěží možné očekávat, že případný odklad nebude mít pro oprávněného vážné následky, naopak bude-li oprávněným právnická osoba zabývající se vymáháním pohledávek, nebude vliv odložení exekuce natolik intenzivní ve smyslu daného ustanovení.

1.1.2 Odklad exekuce z důvodu očekávaného zastavení (§ 54 odst. 11 EŘ)

„I bez návrhu může exekuční soud nebo exekutor odložit provedení exekuce, lze-li očekávat, že exekuce bude zastavena.“ (§ 54 odst. 11 EŘ)

Dalším často uplatňovaným důvodem pro odklad je ten, který spočívá v určité pravděpodobnosti zastavení exekuce, a to bez ohledu na to, zda lze očekávat zastavení k návrhu povinného, příp. *ex officio* ze strany exekučního soudu. Téměř totožnou dikcí tohoto důvodu pro odklad lze nalézt i v rámci právní úpravy výkonu rozhodnutí (§ 266 odst. 2 OSŘ), i proto mám za to, že uvedení tohoto důvodu v rámci právní úpravy v EŘ je zcela nadbytečné a přináší spíše aplikační problémy ze strany účastníků i orgánů rozhodujících o odkladu exekuce. Z mojí dosavadní praxe vyplývá, že často povinní v návrhu odkazují právě na toto ustanovení v OSŘ a i exekuční soudy často toto aplikují v souvislosti s odkladem exekuce na místo § 54 odst. 11 EŘ, což však není z mého pohledu správné, a to s ohledem na již výše zmíněnou subsidiaritu užití OSŘ (§ 52 odst. 1 EŘ).

Smyslem tohoto důvodu pro odklad exekuce je potřeba ochrany povinného, resp. dalších osob, za situace, kdy není v průběhu exekuce jasné, zda je možné i nadále exekuci provádět a zda má oprávněný i nadále procesní právo na uspokojení vymáhané povinnosti (pohledávky), neboť

---

¹³ TRIPES, Antonín. *Exekuce v soudní praxi*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 149-150.

nemá-li oprávněný již takové právo, je nutné exekuci zastavit.¹⁴ Na rozdíl od důvodu pro odklad exekuce dle § 266 odst. 1 OSŘ je možné exekuci odložit z tohoto důvodu jak k návrhu účastníka, tak i v případě, že exekuční soud nebo exekutor sám ze své činnosti bude mít za to, že lze předpokládat zastavení exekuce.¹⁵ Přestože se na první pohled může zdát, že aplikace tohoto důvodu pro odklad exekuce nebude na tolik složitá, když v daném případě není potřeba splnit kumulativně velké množství podmínek (na rozdíl od tzv. sociálního důvodu pro odklad exekuce), tak i v souvislosti s tímto důvodem mohou nastat určité aplikační nejasnosti.

V případě úvahy, zda je na místě exekuci odložit či nikoliv, musí exekutor či exekuční soud posoudit pravděpodobnost zastavení exekuce jako předběžnou otázku. V zásadě je možné exekuci odložit, lze-li předpokládat zastavení exekuce z jakéhokoli důvodu pro zastavení (normovaných zejm. § 268 odst. 1 OSŘ), neboť zákon blíže konkrétní důvody neupravuje, resp. nevylučuje.¹⁶ Z mého pohledu se však nejeví jako účelné přistupovat k odkladu exekuce např. z důvodu dle § 268 odst. 1 písm. e) OSŘ, který vede k zastavení pro nemajetnost povinného, resp. bezvyslednost exekuce, neboť smysl odkladu exekuce je v jejím dalším neprovádění, přičemž nemá-li povinný majetek, není možné exekuci fakticky provést, a proto nemůže být ani naplněn smysl tohoto institutu. V případě, že by exekutor nebo exekuční soud přistupoval k odkladu exekuce i v souvislosti s tímto důvodem, jednalo by se pravděpodobně o zcela nadbytečný úkon (zejm. pokud by o tomto bylo rozhodováno *ex officio*), který by byl zcela v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení.

Při posuzování pravděpodobnosti, zda lze očekávat zastavení exekuce či nikoli, musí exekutor, příp. soud, postupovat velmi uvážlivě. Pro odklad z tohoto důvodu pak není zcela dostačující, že soud začal zjišťovat určité okolnosti, které by mohly vést k zastavení exekuce, příp. že povinný podal příslušné procesní podání – návrh na zastavení. Okolnosti toho kterého případu musí naznačovat, že zastavení exekuce se jeví jako reálné¹⁷, což však vždy musí zvažovat ten orgán, jenž o odkladu exekuce rozhoduje.

1.1.3 Další zákonné důvody pro odklad exekuce

Mimo výše uvedené důvody nalezneme v rámci aktuálně platné právní úpravy i důvod odkladu exekuce zakotvený v § 54 odst. 5 EŘ. Z tohoto důvodu je na místě odložit exekuci v případě, že dojde k odkladu vykonatelnosti exekučního titulu, což samo osobě nebrání pověření exekutora

---

¹⁴ ELLÁŠ, Karel. Odklad provedení exekuce. *Právní rozhledy*, 1998, roč. 6, č. 4, s. 161.

¹⁵ Z mé dosavadní zkušenosti vyplývá, že v současné době nejčastějším důvodem odložení exekuce *ex officio* (dle § 54 odst. 11 EŘ), je situace, kdy exekučním titulem ve věci je rozhodčí nález, jenž není, dle judikatury, způsobilým exekučním titulem.

¹⁶ LEVÝ, Jiří. In: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1090-1091.

¹⁷ TRIPES, Antonín. *Exekuce v soudní praxi*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 150.

vedením exekuce, ale může být překážkou jejího dalšího provádění¹⁸. Odklad vykonatelnosti je, na rozdíl od odkladu exekuce – institutu exekučního řízení, procesním institutem řízení nalézacího, a proto tuto právní úpravu nalezneme mimo EŘ. K odkladu vykonatelnosti rozhodnutí může obecně docházet jak přímo ze zákona (např. v souvislosti s povolením obnovy řízení, jehož výsledkem bylo vydání exekučního titulu – § 235g OSŘ), tak i na základě rozhodnutí příslušného orgánu (např. odklad vykonatelnosti v souvislosti s vydáním opravného usnesení dle § 164 OSŘ nebo v souvislosti s podáním mimořádného opravného prostředku proti exekučnímu titulu – dovoláním, příp. žalobou na obnovu nebo pro zmatečnost). Mimo výše uvedené důvody pro odklad vykonatelnosti rozhodnutí, lze tyto nalézt i v rámci jiných zákonů, např. v § 32 odst. 2 ZRŘ, kde je zakotvena možnost soudu odložit vykonatelnost rozhodčího nálezu v případě podání návrhu na jeho zrušení.¹⁹

Poslední novelou EŘ byl pak zakotven zcela nový důvod pro odklad exekuce, a to pouze co do jejího provedení prodejem movitých věcí, jako jednoho ze způsobů provedení exekuce dle § 58 EŘ. Právní úpravu tohoto důvodu nalezneme v § 54 odst. 7–10 EŘ, kde je zakotven i zvláštní postup exekutora. K tomu, aby exekutor i bez návrhu odložil exekuci prodejem movitých věcí, musí být splněno kumulativně několik předpokladů. Prvním je, že v exekuci byl vydán exekuční příkaz k provedení exekuce prodejem movitých věcí a byl proveden soupis věcí, přičemž povinný se musí ihned (bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl o soupisů věcí ze strany exekutora) zavázat k zasílání určité výše finančních prostředků na zvláštní účet. Konkrétní výše finančních prostředků, které musí povinný zasílat na zvláštní účet, pak závisí na tom, zda jsou ve prospěch té které exekuce realizovány srážky ze mzdy (jiného příjmu) či nikoliv. Jsou-li na příslušnou pohledávku realizovány srážky, musí být na zvláštní účet zasílány peněžní prostředky ve výši druhé třetiny zbytku čisté mzdy, jež byla vypočítána v měsíci předcházejícímu doručení exekučního příkazu plátcí, minimálně ve výši 1 500,00 Kč (§ 54 odst. 7 písm. a) EŘ). Naopak nejsou-li realizovány srážky vůbec (např. povinný nemá příjem, ze kterého by bylo možné srážky realizovat, nebo tyto jsou realizovány na jinou exekuci), musí v takovém případě povinný zasílat na zvláštní účet měsíčně částku ve výši 1 500,00 Kč nebo vyšší (§ 54 odst. 7 písm. b) EŘ). I přesto, že budou v řízení splněny všechny výše specifikované předpoklady, tak ani v takovém případě nemusí dojít k odkladu, pokud se jedná o povinného, kterému byla přiznána určitá míra ochrany a je uveden v § 67 odst. 1 EŘ, nebo takový postup povinný navrhne v jedné exekuci opakovaně (např. po opakovaném soupisu, kdy dřívější příslib povinného nebyl realizován), nebo převýší-li zjištěná cena

---

¹⁸ Srov. např. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2006, sp. zn. 20 Cdo 176/2006.

¹⁹ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ a kol, Martina. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 379-380.

určitých sepsaných movitých věcí 36násobek částky, kterou povinný má zasílat na zvláštní účet (§ 47 odst. 10 EŘ).

1.1.4 Důvody pro odklad exekuce v rozhodovací praxi soudů

V dané podkapitole bude analyzována aplikace výše specifikovaných důvodů pro odklad exekuce v rámci praxe exekučních soudů, potažmo exekutorů, kdy na konkrétních příkladech se pokusím nastínit, zda je za nastalého procesního stavu namíste exekuci odložit či nikoliv. Ačkoliv se bude jednat z velké části o konkrétní případy, které se v souvislosti s vedením exekuce mohou objevit, a v praxi jsem se s nimi již setkal opakovaně, je nutné k těmto přistupovat jako k ilustrativním případům, neboť je nutné na exekuci pohlížet jako na celek a vždy zvažovat všechny okolnosti toho kterého případu.

Vzhledem k tomu, že je značná část povinných ve výkonu trestu odnětí svobody, lze se v praxi setkat často s jejich návrhy, které podávají z důvodu v § 266 odst. 1 OSŘ, přičemž tento odůvodňují právě svým nepříznivým postavením ve výkonu trestu odnětí svobody nebo v jiném obdobném zařízení. Z mé dosavadní zkušenosti se svými podáními výslovně odkladu exekuce nedovolávají, ale žádají o „posečkání“ nebo „pozastavení“ exekuce. Taková podání však musí být z mého pohledu v souladu s § 41 odst. 2 OSŘ posouzena dle jejich obsahu jako návrhy na odklad, když je patrné, čeho se tímto fakticky domáhají. Při aplikaci daného ustanovení na tyto konkrétní okolnosti se pak jeví zcela nesporným, že postavení povinného ve výkonu trestu odnětí svobody je, až na výjimky, pouze přechodné (není-li povinný odsouzen k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí, příp. na jiný delší časový úsek, který by popíral samotný smysl exekuce). Co se týče však dalších zákonných podmínek pro odklad exekuce, není situace tak zcela jasná. První problematickým aspektem může být skutečnost, zda může být povinný, příp. jeho rodina exekucí postižena takovým způsobem, že by její neprodlené provedení mělo pro ně zvláště nepříznivé následky. Obecně lze uzavřít, že nachází-li se povinný ve výkonu trestu, tak exekutor nemůže provést tzv. mobiliární exekuci v místě faktického bydliště povinného, neboť ten se nachází ve výkonu trestu, kde tento způsob provedení exekuce nelze využít a nelze jej ani považovat za účelný. Zároveň ani provedení místního šetření v původním místě pobytu povinného by se nejevilo jako vhodné, když se zde povinný již nezdržuje. Exekuci tak lze vést zejména příkázáním pohledávky z účtu, srážkami ze mzdy apod. V souvislosti s touto podmínkou lze však připustit, že by se ve specifických případech mohl tento aspekt shledat jako naplněný. Co však lze absolutně vyloučit, je skutečnost, že by se povinný v nepříznivém postavení ocitl bez své viny, neboť jednou z podmínek pro uložení trestu je vždy zaviněné jednání, příp. opomenutí, a to jak ve formě úmyslu či nedbalosti. Vzhledem ke shora uvedenému je pak na místě, dle mého názoru, vždy návrh povinného podaný

z důvodu jeho pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody zamítnout jako nedůvodný, přičemž tento názor vyplývá i z praxe exekučních soudů²⁰.

Dalším často uplatňovaným důvodem pro odklad exekuce je skutečnost, že byl povinným uplatněn mimořádný opravný prostředek²¹ proti exekučnímu titulu ve věci. V souvislosti s podáním mimořádného opravného prostředku je v první řadě na místě připomenout v judikatuře NS již několikrát potvrzený závěr, že případné vady nalézacího řízení, jehož výsledkem bylo vydání exekučního titulu ve věci (např. vady způsobující zmatečnost řízení), nelze přenášet bez dalšího do samotného exekučního řízení (typicky ve fázi pověření exekutora vedením exekuce).²² I z toho důvodu nelze obecně s podáním mimořádného opravného prostředku spojovat případný odklad exekuce, když podání takového procesního podání nelze obecně reflektovat ani v případě pověření exekutora, resp. v nařízení výkonu rozhodnutí, tak, že by k pověření nedošlo. Skutečnost, že byl exekuční titul napaden mimořádným opravným prostředkem nemá na další vedení exekuce žádný vliv a nelze bez dalšího exekuci odložit.²³ Odlišná situace je pak v případě, že soud rozhodující o mimořádném opravném prostředku rozhodne o odkladu vykonatelnosti exekučního titulu (např. § 235c OSŘ, § 243 OSŘ), nebo odklad vykonatelnosti vyplývá *ex lege* (např. § 235g OSŘ), neboť je-li odložena vykonatelnost exekučního titulu, musí soud nebo exekutor exekuci odložit na dobu, než bude skončeno řízení, ve kterém bylo rozhodováno o odkladu vykonatelnosti (§ 54 odst. 5 EŘ). K odkladu exekuce může za určitých okolností dojít i za situace, kdy povinný podá návrh na odklad exekuce z důvodu, že je exekuční titul napaden mimořádným opravným prostředkem, a je zatím toliko podán návrh na odklad vykonatelnosti předmětného rozhodnutí. V takovém případě je nutné, dle ustálené judikatury NS, vždy zkoumat konkrétní okolnosti toho kterého případu, zejména zda tvrzení a důkazy, jež jsou předkládány povinným, mohou být důvodné a lze tak očekávat odklad vykonatelnosti exekučního titulu a s tím lze očekávat i zastavení exekuce.²⁴ V takovém případě je možné odložit exekuci s odkazem na § 54 odst. 11 EŘ.

---

²⁰ Viz např. Usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 12. února 2020 č. j. 24 EXE 1606/2019-25.

²¹ Např. dovolání, žaloba pro zmatečnost apod.

²² Srov. např. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. května 2000, sp. zn. 20 Cdo 2475/98 nebo Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002.

²³ Viz Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2006, sp. zn. 20 Cdo 176/2006.

²⁴ JACHURA, Martin. In: HAMULÁKOVÁ, Klára a kol. *Civilní proces. Casebook*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, s. 343-344.

2 Návrh povinného na odklad

2.1 Aktivní legitimace k podání návrhu na odklad exekuce

Právní úprava odkladu exekuce v EŘ ani v OSŘ výslovně nezmiňuje, kdo je aktivně legitimován k podání návrhu na odklad exekuce.²⁵ Vzhledem k tomu, že právní teorie řadí institut návrhu na odklad mezi prostředky procesní ochrany a obrany povinného v exekuci, je nepochybné, že by takový návrh měl podávat zejména povinný.²⁶ Navíc k osobě povinného se také často vážou důvody, proč má být exekuce odložena (typicky důvod dle § 266 odst. 1 OSŘ), a ten je tak může v návrhu uplatnit a také prokázat. Pro úplnost je také na místě uvést, že aktivní legitimace k podání návrhu na odklad svědčí všem povinným, tj. jak fyzickým osobám, tak i osobám právnickým, když i tyto se mohou např. dostat ne vlastní vinou do nepříznivé situace ve smyslu § 266 odst. 1 OSŘ a domáhat se odkladu exekuce.²⁷

S ohledem na zákonné vymezení účastenství může návrh na odklad exekuce podat i manžel povinného za situace, že je v rámci exekuce postižen jeho majetek nebo majetek ve společném jmění manželů (viz § 36 odst. 2 EŘ). Takový návrh však může být podán toliko v rozsahu odpovídajícím provedení exekuce vůči manželovi povinného, tj. např. co do provedení exekuce příkázáním pohledávky z účtu manžela povinného, neboť pro podání návrhu na odklad exekuce v plném rozsahu nemá manžel povinného aktivní legitimaci.

Jako sporná se však může jevit otázka, zda je k podání návrhu na odklad exekuce aktivně legitimován i oprávněný. Na první pohled se zdá, že zde není důvod pro to, aby oprávněnému toto právo nebylo přiznáno, když právě on je v rámci exekuce „pánem sporu“, a proto by mu mělo být umožněno podat i předmětný návrh, obdobně jako je tomu v případě návrhu na zastavení exekuce. Nicméně již v roce 1985 odpověděl KS v Ústí nad Labem v jednom ze svých rozhodnutí k podanému odvolání na tuto otázku tak, že oprávněný návrh na odklad výkonu rozhodnutí podat nemůže, a to jak z důvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ, tak v případě očekávaného zastavení exekuce (odst. 2 cit. ustanovení).²⁸ I přesto, že se předmětné rozhodnutí týkalo odkladu výkonu rozhodnutí dle OSŘ, přičemž navíc bylo vydáno v době, kdy neexistovala dvojkolejnost vykonávacího řízení, je toto možné bez dalšího aplikovat i v případě podání návrhu oprávněného na odklad exekuce dle EŘ. Z mého pohledu je nutné toto rozhodnutí kvitovat zejm. v případě

---

²⁵ Na rozdíl např. od právní úpravy návrhu na zastavení exekuce, kde zákon výslovně v § 55 odst. 3 EŘ uvádí, že takový návrh může podat účastník, nebo v případě návrhu na vyškrtnutí věci ze soupisu, kde zákon v § 68 odst. 1 EŘ normuje, že aktivní legitimace svědčí tomu, kdo má právo k věci, vůči které je exekuce nepřipustná.

²⁶ ŠTEVČEK, Marek. In: ŠÍNOVÁ, Renáta a kol. *Civilní proces. Řízení exekuční, insolvenční a podle části páté OSŘ*. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 19.

²⁷ RAKOVSKÝ, Adam. Odklad exekuce pro přechodné zhoršení postavení povinného. *Právní rozhledy*, 2004, roč. 12, č. 20, s. 757.

²⁸ Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. července 1985, sp. zn. 12 Co 367/85.

odkladu exekuce dle § 54 odst. 11 EŘ (resp. § 266 odst. 2 OSŘ), neboť má-li oprávněný za to, že bude exekuce soudem zastavena, tak má se zastavením souhlasit, příp. může sám zastavení exekuce navrhnout. V souvislosti s návrhem oprávněného na odklad podaným z důvodů na straně povinného (§ 266 odst. 1 OSŘ) bych se k tomuto závěru stavěl spíše rezervovaně, neboť si dokážu představit situaci, kdy povinnému bude znemožněno podat takový návrh a odklad by mohl navrhnout pouze oprávněný. Jako příklad by mohla sloužit situace, kdy je povinný hospitalizován, přičemž mu je znemožněno, aby se domáhal návrhem odložení exekuce, neboť je např. krátkodobě v kómatu, oprávněnému jsou tyto skutečnosti známy a s ohledem na jakousi solidaritu se rozhodne navrhnout odklad exekuce právě s odkazem na § 266 odst. 1 OSŘ, protože ačkoliv je exekuce vedena výlučně vůči povinnému, příp. jeho manželovi, tak se její provedení může dotýkat i 3. osob žijících spolu s povinným v jedné domácnosti.²⁹ V případě, že však není důvodem pro návrh oprávněného na odklad exekuce obdobná výjimečná situace, je nutné, dle mého názoru, takový návrh zamítnout s tím, že tento nebyl podán osobou k tomu oprávněnou. Navíc, pokud by zákonodárce nechtěl přiznat oprávněnému aktivní legitimaci k podání návrhu na odklad exekuce, lze se domnívat, že by toto explicitně upravil ve znění zákona.

Pro úplnost je pak na místě uvést, že aktivní legitimace nesvědčí ani exekutorovi, který obdobně jako v případě návrhu na zastavení exekuce, není účastníkem řízení. Nicméně v souvislosti s návrhem na odklad však není exekutorovi ani svěřena možnost dát exekučnímu soudu podnět k odkladu exekuce.³⁰ Toto pak plně koresponduje s aktuální právní úpravou odkladu exekuce, kdy exekutor může sám *ex officio* exekuci odložit, má-li za to, že bude tato zastavena (§ 54 odst. 11 EŘ).

2.2 Náležitosti návrhu na odklad exekuce a důsledky nedostatku náležitostí

Obdobně jako neřeší zákon aktivní legitimaci k podání návrhu, tak výslovně neupravuje ani náležitosti řádného návrhu na odklad exekuce, a to i přesto, že nedostatek náležitostí může být pro řízení zcela zásadní (srov. § 54 odst. 1 věta druhá a třetí EŘ). Jelikož zahájením řízení o odklad exekuce nevzniká žádné autonomní nebo samostatné řízení, ale jedná se pouze o dílčí řízení, které probíhá v rámci exekuce, lze uzavřít, že tento návrh nemusí obsahovat náležitosti návrhu na zahájení řízení ve smyslu § 79 odst. 1 OSŘ³¹, tj. zejména vymezení účastníků apod. Bezesporu však musí návrh na odklad obsahovat náležitosti řádného podání dle § 42 odst. 4 OSŘ a také skutečnosti,

---

²⁹ Největší zásah i do zájmů třetích osob lze spatřovat např. při provádění exekuce prodejem nemovitých věcí, kde povinný žije, přičemž podání návrhu na odklad exekuce může oprávněný pozdržet provedení exekuce do doby než bude povinný již „v pořádku“.

³⁰ K podnětu u zastavení exekuce viz např. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2006, sp. zn. 20 Cdo 1062/2005 nebo Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2012, sp. zn. 20 Cdo 3442/2011.

³¹ Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2011 sp. zn. 20 Co 118/2010.

kteřé budou potvrzovat dŭvodnost takto podanŕho nŕvrhu (zejm. v pŕipadŕ nŕvrhu z dŭvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ). Z nŕvrhu tak musŕ bŕt patrnŕ:

- kdo nŕvrh ŕinŕ,
- jakŕmu exekutorovi je tento urŕen,
- kterŕ vŕci se nŕvrh tŕkŕ (oznaŕenŕ spisovou znaŕkou exekuce),
- v jakŕm rozsahu je odklad navrhovŕn, zda v ŕplnŕm ŕi pouze ŕŕsteŕnŕ (napŕ. pouze co do provedenŕ exekuce dle konkrŕtnŕho exekučnŕho pŕikazu),
- vylŕčení skuteŕnostŕ svŕdŕicŕch pro dŭvodnost nŕvrhu, vŕ. jejich prokŕzŕnŕ odpovŕdajŕcŕmi listinnŕmi dŭkazy³².

Nŕvrh na odklad exekuce pak musŕ bŕt jako kaŕdŕ podŕnŕ datovŕn a podepsŕn navrhovatelem.³³

Zejmŕna v souvislosti s nŕvrhem na odklad exekuce z tzv. sociŕlnŕch dŭvodŭ je nutnŕ vylŕčit skuteŕnosti, kterŕ vedly povinnŕho k podŕnŕi takovŕho nŕvrhu, tak aby bylo patrnŕ naplnŕnŕ zŕkonnŕho dŭvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ. Dle mŕho nŕzoru, by mŕl povinnŕ ve svŕm nŕvrhu pŕesnŕ konkrŕtizovat svŕ postavenŕ, ve kterŕm se ocitl bez svŕ viny, pŕechodnost takovŕho postavenŕ a jakŕ nepŕŕznŕvŕ nŕsledky by pro nŕj (jeho rodinu) mŕlo neprodlenŕ provedenŕ exekuce. K nŕvrhu musŕ bŕt pŕiloŕeny i listinnŕ dŭkazy k prokŕzŕnŕi takovŕch tvrzenŕ. Z nŕvrhu takŕ musŕ bŕt patrnŕ, z jakŕho dŭvodu se povinnŕ domnŕvŕ, ŕe oprŕvnŕnŕy nebude odkladem vŕŕnŕ poŕkozen.

Vzhledem k tomu, ŕe navrhuje-li povinnŕy odklad exekuce dle § 54 odst. 11 EŘ, je takovŕy nŕvrh z mŕ dosavadnŕi zkuŕenosti souŕstŕi nŕvrhu na zastavenŕ exekuce (jako samostatnŕy petit podŕnŕ), nenŕ potŕeba jŕž tento blŕže odŭvodňovat, neboť jeho dŭvodnost lze odvozovat z tvrzenŕ v nŕvrhu na zastavenŕ. V pŕŕipadŕ, ŕe je nŕvrh na odklad exekuce z dŭvodu moŕnŕho zastavenŕi podŕvŕnŕn dodateŕnŕ potŕ, co bylo jŕž zahŕjeno řŕzenŕi o zastavenŕi exekuce, tak je, dle mŕho nŕzoru, plnŕ dostaŕujŕcŕ, pokud povinnŕy na podanŕy nŕvrh toliko odkŕŕe, neboť se jednŕ o skuteŕnost patrnou z exekučnŕho spisu³⁴ a nenŕ ji tedy nutnŕ blŕže prokazovat, kdyŕ spis je pak pŕŕipadnŕ pŕedklŕdŕn soudu společnŕ s nŕvrhem (viz nŕže).

Aŕkoliv je odklad pouze doŕasnŕm „pŕeruŕenŕm“ exekuce, nenŕ zŕkonnou nŕleŕitostŕi nŕvrhu uvedenŕi doby, na kterou je odklad exekuce navrhovŕn, resp. do jakŕho termŕnu se povinnŕy odkladu domŕhŕ. Skuteŕnost, ŕe nŕvrh povinnŕho takovŕy ŕdaj obsahovat nebude, nenŕ moŕnŕ, dle

---

³² Nutnost doloŕit listinnŕ dŭkazy vyplŕvŕ jak z § 54 odst. 1 EŘ, kde je vŕslovnŕ stanoveny, ŕe nejsou-li k nŕvrhu na pŕiloŕeny listinnŕ dŭkazy k prokŕzŕnŕi tvrzenŕ v nŕvrhu je nutnŕ tento odmŕtnout, tak i napŕ. ze skuteŕnosti, ŕe řŕzenŕi u exekutora probŕhŕ v zŕsadŕ bez jednŕnŕnŕ (§ 55b odst. 3 EŘ) i ze zŕsady rychlosti řŕzenŕ, kterŕ je v řŕzenŕi o nŕvrhu na odklad exekuce zcela zŕsadnŕi, kdyŕ pro rozhodnutŕi o nŕvrhu jsou stanoveny velmi krŕtkŕ lhŕty (§ 54 odst. 12 EŘ).

³³ ULRICH, Ladislav. *Exekučnŕ řŕzenŕ. Komentovanŕ vzory podŕnŕi*. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 141-142.

³⁴ K obsahu exekučnŕho spisu blŕže viz § 17 KŘ.

dosavadní praxe exekučních soudů, reflektovat v řízení rozhodnutím o odmítnutí takového návrhu.³⁵

Na rozdíl od vymezení zákonných náležitostí návrhu na odklad exekuce zákon explicitně stanoví následek, který má právě jejich nedostatek pro samotné řízení, a to odmítnutí návrhu ze strany exekutora. V souvislosti s návrhem pak zákonodárce navíc vyloučil i aplikaci § 43 OSŘ (viz § 54 odst. 1 věta druhá a třetí EŘ), který se standardně v souvislosti s procesními podáními aplikuje (např. v případě nejasného podání povinného). Exekutor v případě, že návrh na odklad exekuce neobsahuje veškeré náležitosti, nevyzývá navrhovatele k opravě, resp. doplnění, jeho návrhu s odkazem na § 43 OSŘ, kde by blíže specifikoval, jaké náležitosti v návrhu absentují a poučil jej o následcích, nedojde-li k nápravě. Je zřejmé, že zákonodárce přistoupil k vyloučení možnosti vyzvat povinného k opravě/doplnění návrhu na odklad s ohledem na účinky podaného návrhu na právě probíhající exekuci (viz níže), ale také s ohledem na respektování zásady rychlosti řízení³⁶, toto však, dle mého názoru, uvádí do značně nepříznivé situace povinné, kteří při seznámení s § 54 EŘ snadno nezjistí náležitosti návrhu a s těmito se seznámí až v rámci usnesení o odmítnutí návrhu. Povinný pak musí podat nový návrh na odklad exekuce, který již bude obsahovat veškeré náležitosti a budou k němu přiloženy listinné důkazy.

Zákon však nevyklučuje možnost doplnění návrhu na odklad exekuce ze strany povinného bez výzvy exekutora, tj. např. v situaci, kdy povinný podá návrh bez jakýchkoliv příloh, přičemž tyto doručí exekutorovi před tím, než je rozhodnuto o odmítnutí návrhu. Takto podaný návrh na odklad exekuce je pak nutné považovat za zcela řádný ve znění jeho doplnění. Specifickým případem doplnění návrhu je jeho doplnění v rámci podaného odvolání proti usnesení o odmítnutí návrhu na odklad. Možností zhojení vad podaného návrhu na odklad exekuce v rámci odvolání se zabýval v jednom ze svých rozhodnutí i KS v Brně, kde tento dospěl k závěru, že je odvolací soud povinen přihlédnout ke skutečnosti, že se v rámci odvolacího řízení stal odmítnutý návrh bezvadným, což musí zohlednit v rámci svého rozhodnutí o podaném odvolání, tj. rozhodnutí exekutora změnit tak, že se návrh na odklad exekuce neodmítá, resp. předmětné usnesení exekutora zrušit. V případě, že však i nadále návrh nemá veškeré náležitosti, tak odvolací soud musí usnesení exekutora potvrdit, jsou-li nedostatky (vady) návrhu překážkou jeho věcného projednání.³⁷ Tímto rozhodnutím je pak, dle mého názoru, zcela popřen smysl vyloučení § 43 OSŘ v souvislosti s návrhem na odklad exekuce, neboť doplnění návrhu v rámci odvolání je často časově náročnější, než v případě poučení povinného v rámci usnesení o výzvě k opravě podání (návrhu) a jeho

---

³⁵ Srov. např. Usnesení Krajského soudu v Brně – pobočka v Jihlavě ze dne 2. března 2020 č. j. 72 Co 445/2019–47.

³⁶ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 378.

³⁷ Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2011, sp. zn. 20 Co 118/2010.

následného doplnění.³⁸ Pro úplnost je pak nutné uvést, že v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí exekutora o odmítnutí návrhu na odklad exekuce není možné takovému návrhu věcně vyhovět, tj. případně exekuci odložit, proto změní-li soud usnesení exekutora nebo toto zruší, jak je uvedeno výše, tak věc musí vrátit exekutorovi k dalšímu postupu, který pak následně exekuci odloží nebo návrh postoupí k rozhodnutí exekučnímu soudu v souladu s § 54 odst. 12 EŘ, příp. rozhodne jiným způsobem dle závěrů odvolacího soudu v rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené si dovoluji současnou právní úpravu označit za značně nevyrovnanou, neboť zákon výslovně neuvádí konkrétní náležitosti návrhu na odklad, ale zcela striktně vymezuje následky jejich nedostatku, a to bez možnosti poučit povinného o tom, jaké náležitosti musí návrh na odklad exekuce obsahovat. V rámci právní úpravy *de lege ferenda* bych se přikláněl k tomu, aby zákonodárce zcela přesně vymezil náležitosti řádného návrhu, mezi které by, dle mého názoru, mělo patřit i uvedení konkrétního data, do kdy je odklad navrhován, resp. na jak dlouhou dobu. Takto novelizovaná právní úprava by pak zvýšila právní jistotu u povinných, kteří by přesně věděli, co mají v návrhu uvést, a poté by bylo i zcela správné a logické vyloučení § 43 OSŘ v souvislosti s takovým návrhem, což by přispělo i k rychlosti řízení.

2.3 Účinky podaného návrhu na odklad exekuce

Na rozdíl od dřívější právní úpravy se návrh na odklad exekuce podává u exekutora, který vede předmětnou exekuci, přičemž ihned jak je tento doručen, tak má značný vliv na celou exekuci a zejména její provádění. Totožné účinky pak vyvolává i návrh, který byl podaný u exekučního soudu, kdy tento je následně postoupen v souladu s § 55b odst. 4 EŘ exekutorovi k dalšímu opatření. Zákonodárce v § 54 odst. 2 EŘ výslovně upravil, že do vydání rozhodnutí o návrhu na odklad, nečiní exekutor kroky směřující k jejímu provedení³⁹, naopak v souvislosti se zjišťováním majetku povinného žádné omezení nestanovil (vyjma níže uvedené výjimky), a proto je možné i nadále např. lustrvat majetek povinného, provádět místní šetření v místě faktického bydliště povinného apod.⁴⁰

S účinností novely EŘ (od 1. ledna 2022) byla však do platné právní úpravy zakotvena jedna zákonná výjimka (§ 54 odst. 2 písm. a) EŘ), kdy je za určitých předpokladů zamezeno i zjišťování majetku povinného, resp. jeho manžela, ze strany exekutora, a to v případě podaného návrhu na

---

³⁸ Z mojí dosavadní praxe zcela jasně vyplývá, že musí-li rozhodnout odvolací soud o odvolání, rozhoduje v zásadě několik měsíců (k odvolání se mohou vyjádřit jiní účastníci, prvostupňový orgán musí vyčkat na uplynutí lhůty apod.), přičemž v případě výzvy ve smyslu § 43 OSŘ dochází k opravě/doplnění návrhu v rádech týdnů.

³⁹ Tj., např. nemůže exekutor přistoupit k dražbě nemovitých věcí povinného, vydat exekuční příkaz, převést vymožené plnění z účtu oprávněnému apod., neboť všechny tyto úkony lze označit za provádění exekuce, resp. za úkony, které jejímu provedení předcházejí.

⁴⁰ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 378-379.

odklad a zastavení exekuce (dle § 54 odst. 6 EŘ) společně se složením jistoty ve výši vymáhané pohledávky (vč. nákladů exekuce). Předmětná novela tohoto ustanovení je z mého pohledu zcela logická, neboť pro lustrace majetku povinného není v takovém případě důvod, když na vymáhanou pohledávku je složena jistota, a zákon výslovně uvádí, že se v takovém případě na povinného nevztahuje zákaz nakládání s jeho majetkem ve smyslu § 44a odst. 1 a § 47 odst. 6 EŘ (viz § 54 odst. 6 EŘ). Navíc smyslem složené jistoty je, že nedojde-li následně k zastavení exekuce, bude tato použita na úhradu pohledávky.

Ne však s každým návrhem na odklad exekuce jsou spojovány totožné účinky, které jsou nastíněny výše. Zákon výslovně uvádí, že exekutor může bez dalšího činit kroky směřující k tomu, aby byla exekuce provedena, i po podání návrhu na odklad exekuce, pokud je tento svévolným nebo zřejmě bezúspěšným uplatňováním nebo bráněním práva. Obdobně je tomu i v případě, kdy povinný uplatní totožné skutečnosti (okolnosti), jaké již uplatnil v návrhu, o kterém již bylo dříve rozhodnuto (viz § 54 odst. 3 EŘ). Je-li podán návrh na odklad exekuce s totožnými skutečnostmi, které povinný již jednou v návrhu uplatnil, je nutné rozlišovat, jakým způsobem bylo rozhodnuto o původně podaném návrhu, zda byl tento odmítnut, resp. zda byl projednán věcně. V případě, že by byl dřívější návrh na odklad exekuce ze strany exekučního soudu zamítnut, tak nově podaný návrh nijak neovlivňuje exekuci, tj. exekutor může i přes podaný návrh exekuci provádět. Takto stanovená právní úprava je z mého pohledu správná, neboť v případě, že je podán návrh na odklad exekuce na základě totožných skutečností (i účastníků), je nutné, aby exekuční soud řízení o takovém návrhu zastavil⁴¹, když je v takovém řízení dána překážka litispendence ve smyslu § 83 odst. 1 OSŘ, resp. *res iudicata* ve smyslu § 159a odst. 4 OSŘ. Nejsou-li dány podmínky pro řízení, resp. existují-li v řízení negativní podmínky řízení, není důvod přiznávat podanému návrhu na odklad exekuce žádné účinky, které mají rozsáhlý dopad na exekuci, a proto je toto jasně reflektováno zákonodárcem v daném ustanovení. Naopak byl-li původní návrh na odklad exekuce exekutorem odmítnut dle § 54 odst. 1 věty druhé EŘ, tak nově podaný řádný návrh na odklad již provádění exekuce ze strany exekutora brání a o návrhu musí být věcně rozhodnuto, přičemž do případného zamítnutí exekučního návrhu nemůže exekutor exekuci provádět.⁴²

V souvislosti s obstrukčním a šikanózním návrhem na odklad se jeví přiznání odkladného účinku návrhu, resp. jeho nepřiznání, mnohem komplikovanější, než tomu bylo v souvislosti s opakovaným návrhem povinného. Z mého pohledu je zcela nemožné obecně určit, kdy návrh

---

⁴¹ O případném zastavení řízení o návrhu na odklad exekuce pak musí rozhodnout exekuční soud, neboť zákon svěřuje exekutorovi pouze možnost návrh odmítnout, a pokud exekutor návrhu nevyhoví, musí tento předložit k rozhodnutí soudu v souladu s § 54 odst. 12 EŘ.

⁴² KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 379.

sleduje pouze uplatňování nebo bránění práva, které je svévolné nebo zjevně bezúspěšné, neboť vždy je nutné vycházet z konkrétních okolností toho kterého případu. Nicméně i obecné určení okolností, které lze spojovat se zjevným bezúspěšným uplatňováním práva, bylo předmětem několika rozhodnutí soudů, kdy se mi jako nejvíce zdařilá definice tohoto neurčitého právního pojmu jeví ta, která se objevila v jednom z rozhodnutí NS⁴³, dle kterého jde o bezúspěšné uplatňování práva zejména v těch situacích, kdy je již ze samotných tvrzení účastníka, z obsahu spisu, z jiné úřední činnosti soudu nebo z obecně známých okolností, bez dalšího nepochybné, že konkrétnímu požadavku nemůže být vyhověno. Navíc, jak je patrné i z díkce samotného ustanovení, musí být taková vlastnost návrhu zjevná, tj. patrná na první pohled a bez pochybností.⁴⁴ Pokud má pak exekutor jakékoliv pochybnosti o tom, zda je v daném případě na místě přiznat nebo nepřiznat odkladný účinek podanému návrhu, tak musí, jak judikoval NSS v jednom svém rozhodnutí, takový účinek návrhu přiznat a s dalším prováděním exekuce vyčkat na rozhodnutí exekučního soudu o předmětném návrhu. V případě, že by exekutor návrhu zákonem předvídané účinky nepřiznal a exekuci by provedl, dopustil by se porušení tohoto omezení, za což by pak následně mohl být uznán kárně odpovědným.⁴⁵ Jako praktický příklad, kdy je, z mého pohledu, na místě nepřiznat účinky podanému návrhu na odklad exekuce, uvádím situaci, kdy se povinný domáhá odkladu v souvislosti s podaným návrhem na zastavení exekuce, který je absolutně nedůvodný (např. pokud se povinný domáhá zastavení exekuce s odkazem na promlčení, přičemž je zjevné, že vymáhaná pohledávka není promlčená). V tomto případě je pak zcela patrné, že návrh na odklad exekuce je zcela bezúspěšným uplatňováním práva.

S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že obecně bude mít většina návrhů na odklad exekuce účinky předvídané zákonem, tj. zamezení provádění exekuce, a k omezení, resp. k vyloučení těchto účinků, bude docházet pouze výjimečně, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem toho kterého případu. Pro úplnost je pak nutné uvést, že ačkoliv nejsou návrhu přiznány účinky, i tak je nutné o návrhu standardně rozhodnout, přičemž nově musí exekutor navíc navrhovatele obratem vyrozumět (písemně) o tom, že s podaným návrhem na odklad nejsou spojeny zákonem předvídané účinky (viz § 54 odst. 3 věta poslední EŘ).

---

⁴³ Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2014, sp. zn. 21 Cdo 987/2013.

⁴⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2007, č. j. 7 Afs 102/2007–72.

⁴⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2011, č. j. 14 Kse 4/2011-79.

3 Rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce

Jak již bylo nastíněno výše, o podaném návrhu na odklad exekuce může rozhodnout exekutor, ale i exekuční soud, v závislosti na tom, jakým způsobem bude o návrhu rozhodnuto, zda toliko procesně nebo meritorně. Ať již rozhoduje exekuční soud nebo exekutor, nebo je-li o návrhu rozhodováno věcně, resp. procesně, tak vždy je rozhodováno usnesením, proti kterému je v každém z případů přípustné odvolání.⁴⁶

3.1 Procesní rozhodnutí

Procesnímu rozhodnutí o podaném návrhu na odklad exekuce, konkrétně jeho odmítnutí, byla věnována pasáž v kapitole druhé, a to v souvislosti s odmítnutím návrhu dle § 54 odst. 1 věty první EŘ, tj. z důvodu absence jeho náležitostí či listinných důkazů, nesrozumitelnosti nebo neurčitosti, kdy v takovém případě rozhoduje exekutor. Nicméně návrh může být, dle mého názoru, odmítnut i ze strany exekučního soudu, který jako jediný může rozhodnout o jeho zamítnutí, a proto za použití argumentu *a minori ad maius* by mu měla být svěřena i možnost rozhodnout o jeho odmítnutí, a to v případě, že je exekučnímu soudu předložen návrh, který exekutor považuje za řádný, nicméně soud bude opačného názoru. Z mé dosavadní praxe však vyplývá, že exekuční soudy většinou, mají-li za to, že se v daném případě nejedná o řádný návrh, tento vrátí exekutorovi bez věcného vyřízení a rozhodnutí o odmítnutí návrhu svěří jemu s vylíčením v čem konkrétně jsou spatřovány jeho nedostatky. Takový postup však nepovažuji za účelný a v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, když tímto dochází k prodloužení řízení o návrhu na odklad exekuce a doby, kdy exekutor nemůže exekuci provádět. Závěrem pak uvádím, že existují-li pochybnosti o tom, zda jsou nedostatky návrhu důvodem pro odmítnutí či nikoliv, přednost by mělo dostat věcné rozhodnutí o návrhu.⁴⁷

Na rozdíl od pravomoci k rozhodnutí o odmítnutí návrhu zákon výslovně neuvádí, kdo je oprávněn zastavit řízení o podaném návrhu. Z mého pohledu je v daném případě na místě aplikovat postup dle § 54 odst. 12 EŘ, kdy exekutor musí, pokud návrhu nevyhoví, tento předložit k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o něm následně rozhodne. Citované ustanovení neuvádí, že se musí jednat o nevyhovění návrhu ve smyslu meritorním, a proto i v případě zastavení řízení by měla být dána pravomoc k rozhodnutí ve prospěch exekučního soudu. Navíc takový postup ani nebude mít výrazný důsledek pro samotné provádění exekuce v případě, že je důvodem pro zastavení řízení např. překážka litispendence, resp. *res iudicata*, neboť, jak již bylo výše uvedeno,

---

⁴⁶ KŮRKA, Vladimír. In: KŮRKA, Vladimír, DRÁPAL, Ljubomír. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde, 2004, s. 333.

⁴⁷ ŠTĚVČEK, Marek. In: LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský soudní řád (§ 251 až 376). Exekuční řád. Exekuční právo. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 408.

takový návrh nevyvolává pro další vedení exekuce žádnou překážku a exekuci je tak možno provádět i v mezidobí od podání návrhu do rozhodnutí ze strany soudu. Nastíněný procesní postup je však, dle mého názoru, nezbytný, i v případě zastavení řízení z jiného důvodu, než je překážka věci pravomocně rozhodnuté, resp. litispendence.

V souvislosti se zastavením řízení o návrhu na odklad exekuce je pak na místě zmínit i zcela ojedinělý názor OS v Olomouci, se kterým jsem setkal v rámci mojí dosavadní praxe. Soud v jednom ze svých rozhodnutí⁴⁸ dospěl k závěru, že je-li návrh na odklad podán před uplynutím lhůty dle § 46 odst. 6 EŘ, musí být řízení o odklad exekuce zahájené k návrhu povinného zastaveno. V rozhodnutí vyjádřený právní názor vychází z toho, že zákonodárce zakazuje v § 47 odst. 2 věty druhé EŘ provedení exekuce před: a) uplynutím lhůty podle § 46 odst. 6 EŘ, b) právní moci rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce, byl-li tento podán ve lhůtě dle § 46 odst. 6 EŘ, c) zápisem doložky provedení exekuce do rejstříku zahájených exekucí, d) právní mocí exekučního příkazu, přičemž exekutor tak v dané fázi exekuce může činit kroky směřující k jejímu provedení, tuto však nemůže dokončit.⁴⁹ Pokud je pak návrh na odklad exekuce podán ve lhůtě dle § 46 odst. 6 EŘ, příp. v souvislosti s návrhem na zastavení podaným v dané lhůtě, tak se takový návrh na odklad stal, dle názoru soudu, bezpředmětným, když exekuce nemůže být provedena z důvodu výše citovaného ustanovení, a proto nejsou splněny podmínky pro řízení o takovém návrhu. V prvé řadě je na místě uvést, že se jedná o zcela ojedinělý názor soudu, který zastává, dle mé dosavadní zkušenosti, pouze OS v Olomouci, přičemž s výše uvedenými závěry se neztotožňuji, když mám za to, že i v případě návrhu na odklad podaného před uplynutím lhůt dle § 47 odst. 2 věty druhé EŘ je nutné o tomto rozhodnout meritorně, je-li návrh řádný a projednání nebrání jiné nedostatky podmínek řízení. Totožné účinky podaného návrhu, které zákon spojuje i s jinými okolnostmi v rámci exekuce, nejsou důvodem pro zastavení řízení pro nedostatek podmínek, protože uplynutí lhůty dle § 46 odst. 6 EŘ není možné z mého pohledu považovat za zvláštní podmínku řízení o návrhu na odklad. Je-li pak návrh podáván v souvislosti s návrhem na zastavení, má soud povinnost se zabývat vždy skutečnostmi, zda lze očekávat zastavení exekuce či nikoliv, byť tuto nelze provádět v aktuální situaci, příp. musí zkoumat i možné naplnění tzv. sociálního důvodu pro odklad exekuce, domáhá-li se povinný odkladu dle § 266 odst. 1 OSŘ.

Nejsou-li v řízení o návrhu na odklad exekuce dány žádné okolnosti, které by měly vést k jeho zastavení a není na místě návrh povinného na odklad exekuce odmítnout, je o něm nutné rozhodnout tak, že návrh bude zamítnut, příp. dojde na určitou dobu k odložení exekuce, a to v závislosti na tom, zda budou či nebudou naplněny zákonné důvody pro odklad exekuce.

---

⁴⁸ Usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 6. října 2021, č. j. 49 EXE 3860/2021-44.

⁴⁹ Usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. září 2020 č. j. 40 Co 213/2020-130.

3.2 Zamítnutí návrhu na odklad exekuce

Jedním z meritorních typů rozhodnutí o návrhu na odklad exekuce je jeho zamítnutí, ke kterému dochází za situace, kdy povinný v návrhu tvrdí určité skutečnosti, jenž však nenaplní žádný ze zákonných důvodů pro odklad dle § 266 odst. 1 OSŘ, § 54 EŘ. Pravomoc k rozhodnutí o zamítnutí návrhu není ze zákona dána (obdobně jako v případě návrhu na zastavení exekuce) exekutorovi.⁵⁰ V případě, že je exekutorovi doručen návrh na odklad a v řízení nejsou dány okolnosti pro vydání usnesení o jeho odmítnutí, tak exekutor musí tento předložit k rozhodnutí exekučnímu soudu, který o něm rozhodne. S ohledem na účinky, které zákon přiznává podanému návrhu na odklad, je lhůta pro předložení takového návrhu k rozhodnutí exekučnímu soudu velmi krátká, a to 7 dnů (§ 54 odst. 12 EŘ). V rámci takto krátké lhůty tedy musí exekutor zpracovat předmětný návrh, zkontrolovat jeho náležitosti, posoudit naplnění zákonných důvodů pro odklad v tom kterém případě a neshledá-li návrh jako důvodný, vyhotovit předkládací zprávu a postoupit příslušný návrh spolu s exekučním spisem soudu v souladu s § 96 EŘ. Pokud by pak exekutor nestihl provést výše zmíněné úkony v souvislosti s návrhem v zákonné lhůtě, jednalo by se zcela jistě o závažné porušení jeho povinnosti a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem toho kterého případu by se pak mohl exekutor dopustit kárného provinění.⁵¹

Náležitosti předkládací zprávy v případě předkládání návrhu na odklad exekuce stanovuje Stavovský předpis Prezidia EK ČR ze dne 22. listopadu 2012 o předkládání exekučních spisů soudům, kdy vzor této zprávy je uveden v příloze č. 2 tohoto předpisu. Kromě obecných náležitostí (specifikace exekutora, čísla jednacího exekuce, vymezení účastníků, zařazení návrhu v exekučním spisu, okolnosti jeho podání a doručení atd.), by měla řádná předkládací zpráva obsahovat i krátké vylíčení okolností, které vedly exekutora k předložení návrhu k rozhodnutí soudu.⁵² Takovým postupem je, dle mého názoru, ulehčeno rozhodování exekučního soudu o návrhu, kdy ten může při svém rozhodování vycházet z předkládací zprávy, a ztotožní-li se se závěry exekutora, může návrh zamítnout jako nedůvodný.

Zákon rovněž stanovuje krátkou lhůtu pro rozhodnutí o návrhu na odklad ze strany exekučního soudu, kdy ten musí o návrhu rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 15 dnů poté, co byl návrh ze strany exekutora předložen (§ 54 odst. 12 EŘ). Tato lhůta pro vydání rozhodnutí je pro soudy však velmi často příliš krátká a nezřídka dochází k prodloužení rozhodování soudu na několik měsíců (zejm. v případě rozhodování o návrhu dle § 54 odst. 11

---

⁵⁰ Exekutor může návrhu na odklad exekuce pouze vyhovět (viz např. § 54 odst. 3 EŘ).

⁵¹ Viz např. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. října 2010, č. j. 14 Kse 7/2011-56.

⁵² V části 6 předkládací zprávy, by tak mělo být uvedeno, v čem je spatřováno nenaplnění zákonných důvodů pro odklad, tj. např. že nemá exekutor za naplněné důvody pro zastavení exekuce v případě návrhu na odklad dle § 54 odst. 11 EŘ, nebo že nelze postavení povinného považovat za takové, ve kterém by se ocitl bez své viny (§ 266 odst. 1 OSŘ).

EŘ, kdy soud často chybně vyčkává na rozhodnutí o návrhu na zastavení). Nicméně soudy by měly o návrhu rozhodovat v souladu se zákonem, a to bez zbytečného odkladu po jeho předložení zejm. v případě, že nejsou naplněny důvody pro jeho vyhovění, neboť prodlužováním rozhodování dochází k oddálení provádění exekuce a fakticky může být návrhu vyhověno, ačkoliv není naplněn žádný zákonný důvod (např. v situaci, kdy je navrhovaná délka odkladu pouze v řádech měsíců). Takový postup je navíc zcela v rozporu s jednou ze zásad exekučního řízení, a to zásadou rychlosti řízení, když tím může dojít ke značnému poškození zájmů oprávněných.

V případě, že je pak návrh na odklad exekuce zamítnut, tak jakmile je příslušné usnesení doručeno jednotlivým účastníkům, může exekutor pokračovat v provádění exekuce, neboť usnesení je v souladu s § 171 odst. 3 OSŘ vykonatelné doručením účastníkům.⁵³

3.3 Odložení exekuce

Je-li návrh důvodný, tzn. je v daném případě naplněn alespoň jeden ze zákonných důvodů pro odklad exekuce (konkrétní důvod, pro který dochází k odkladu, musí být patrný z odůvodnění rozhodnutí), tak je nutné návrhu vyhovět a exekuci na určitou dobu odložit. Aktuální právní úprava svěřuje pravomoc odložit exekuci jak exekutorovi, který exekuci vede, tak i exekučnímu soudu. Navíc o odkladu exekuce lze rozhodnout jak na návrh, tak i bez návrhu, kdy exekuci soud odloží *ex offico*. Jak již bylo uvedeno výše, odklad exekuce z úřední povinnosti zákon předpokládá zejm. v případě, kdy lze očekávat zastavení exekuce (§ 54 odst. 11 EŘ), a také za situace, kdy je odložena vykonatelnost exekučního titulu (§ 54 odst. 5 EŘ) nebo v souvislosti se zvláštním důvodem pro odkladem exekuce prodejem movitých věcí (§ 54 odst. 7 EŘ). Nejčastěji však z mé zkušenosti dochází k odkladu exekuce k podanému návrhu povinného.

3.3.1 Stanovení délky odkladu exekuce

O odkladu exekuce je rozhodováno v souladu s § 55b odst. 2 EŘ usnesením, proti kterému je přípustné odvolání, obdobně jako tomu bylo v případě rozhodnutí výše. Jedním z obligatorních náležitostí výroku o odkladu exekuce je uvedení délky, na kterou se exekuce odkládá. Délka odkladu exekuce pak může být určena konkrétní dnem (např. „*Exekuce se odkládá do 1. 7. 2022*“), uvedením určitého časového úseku (např. „*Exekuce se odkládá na 6 měsíců od právní moci tohoto usnesení o odkladu exekuce*“), nebo určením konkrétních podmínek (např. „*Exekuce se odkládá do pravomocného skončení řízení o návrhu na zastavení exekuce ze dne ...*“).⁵⁴ Z mého pohledu je uvedení doby, na kterou se

---

⁵³ LEVÝ, Jiří. In.: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1092.

⁵⁴ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 379.

exekuce odkládá, obligatorní (v případě odkladu exekuce z jakéhokoliv důvodu⁵⁵), přičemž není-li tato doba uvedena, je rozhodnutí o odkladu exekuce, na rozdíl od odkladu výkonu rozhodnutí, neúčinné. V případě, že je rozhodováno o odkladu výkonu rozhodnutí a nespecifikuje-li soud délku odkladu, tak toto nemá žádný vliv na účinnost takového rozhodnutí, neboť v takovém případě soud následně rozhoduje o pokračování výkonu rozhodnutí.⁵⁶ Exekutor, potažmo exekuční soud, však takové rozhodnutí v rámci exekuce po uplynutí doby odkladu nevydává, neboť jak vyplývá z důvodové zprávy k EŘ, úmyslem zákonodárce bylo právě vyloučení nutnosti vydat usnesení o pokračování v exekuci, a proto ze zákona jasně vyplývá, že po uplynutí délky odkladu exekuce je v exekuci pokračováno v jejím provádění bez dalšího.⁵⁷

Ačkoliv by měla být uvedena v rámci usnesení délka odkladu exekuce přímo v jeho výroku, nejedná se o absolutní překážku v provádění exekuce i před uplynutím takto stanovené doby, ačkoliv k takovému postupu by mělo, dle mého názoru, docházet pouze výjimečně a odůvodňují-li to zcela jasně okolnosti toho kterého případu. Možnost provádět exekuci i před uplynutím doby odkladu exekuce vychází z povahy rozhodnutí, kdy toto lze, dle právní teorie, připodobnit k rozhodnutí, kterým je upravováno vedení řízení (§ 170 odst. 2 OSŘ). Pokud dojde k podstatné změně okolností, které byly rozhodné pro odklad exekuce, může exekutor pokračovat v jejím dalším provádění před uplynutím časového okamžiku, na který byla odložena.⁵⁸ Před samotným prováděním exekuce však musí být vydáno rozhodnutí, jenž usnesení o odkladu exekuce nahradí, tj. v daném případě usnesení s odlišným obsahem, kterým dojde k jeho faktické změně, resp. zrušení usnesení o odkladu exekuce.⁵⁹ Z takového rozhodnutí pak bude zcela jasně patrné, z jakého důvodu bude v exekuci pokračováno i před uplynutím stanovené délky odkladu, jak se změnilo okolnosti, ze kterých bylo vycházeno apod.⁶⁰ Dle mého názoru takové rozhodnutí bude vydávat ten orgán, který ve věci o odkladu rozhodoval, tj. buď exekutor nebo exekuční soud, neboť jím je známo, z jakých konkrétních okolností při odkladu exekuce vycházeli.

---

⁵⁵ Zákonodárce výslovně stanovil povinnost uvedení délky odkladu exekuce pouze v případě odkladu exekuce z důvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ (viz § 54 odst. 4 věta první EŘ).

⁵⁶ LEVÝ, Jiří. In.: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1092.

⁵⁷ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In.: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 379.

⁵⁸ KASÍKOVÁ, Martina, KUČERA, Zdeněk. In.: KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 379.

⁵⁹ HRNČIŘÍK, Vít. In.: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 718-719.

⁶⁰ K takové situaci může dojít např. v případě, že soud rozhodne o odkladu exekuce z důvodu špatného zdravotního stavu povinného s odkazem na § 266 odst. 1 OSŘ, přičemž před uplynutím délky odkladu exekuce dojde ke zlepšení jeho zdravotního stavu a i k jeho zaměstnání, přičemž důvody pro odklad tak již nebudou naplněny, neboť dojde ke změně postavení povinného, než ze kterého vycházel soud, resp. exekutor.

3.3.2 Účinky odkladu exekuce a jejich pomnutí

Vzhledem k tomu, že lze exekuci odložit jak pouze částečně, tj. např. toliko co do jednoho způsobu jejího provedení (např. příkázáním pohledávky z účtu), i co do jejího provedení jako celku, je vždy nutné posoudit, jaké účinky má rozhodnutí na jednotlivé způsoby jejího provedení. EŘ explicitně ve svém znění neupravuje účinky odkladu z jakéhokoliv zákonného důvodu na trvání arrestatoria a inhibitoria v době odložení exekuce. Jak uvádí soudce Behr, ke správnému nastavení účinků odkladu exekuce (zejm. z důvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ) musí dospět exekuční soud, resp. exekutor, v rámci rozhodování o návrhu na odklad, kdy musí zvážit konkrétní okolnosti toho kterého případu, a zákonné vymezení by pak bylo na škodu.⁶¹ Aktuální právní úprava pak výše uvedené závěry obsahuje přímo ve znění § 266 odst. 1 OSŘ, kdy v případě odkladu z toho důvodu, může soud na návrh rozhodnout, aby bylo dosaženo účinku odkladu, že se na povinného nevztahují zákazy dle § 304 odst. 1 a 3, § 313 odst. 1 a 3, § 320d odst. 1 písm. b) OSŘ. Vzhledem k tomu, že se tento konkrétní důvod uplatňuje i v rámci odkladu exekuce dle EŘ, je možné i v rámci exekuce na návrh rozhodnout o omezení arrestatoria i inhibitoria po dobu trvání odkladu exekuce ze sociálních důvodů, a to v případě provádění exekuce příkázáním pohledávky z účtu, příkázáním jiné peněžité pohledávky a v souvislosti se správou nemovité věci. Dle mého názoru, bude však vždy nutné přistupovat k rozhodnutí o omezení zákazů s velkou mírou opatrnosti a pouze nebude-li možné dosáhnout účinků odkladu exekuce jiným způsobem. Lze však očekávat, že dojde-li v tom kterém případě k odkladu exekuce, tak ve většině případů bude na místě rozhodnout i o omezení tohoto zákazu, za předpokladu, že povinní této zákonem zakotvené možnosti využijí.

O vlivu odkladu exekuce na její provádění srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu povinného není nutné rozhodovat, neboť zde účinky odkladu exekuce vyplývají *ex lege* (viz § 289 OSŘ), přičemž odlišný vliv má odklad dle § 266 odst. 1 OSŘ a jiný z důvodu dle § 54 odst. 11 EŘ, resp. § 266 odst. 2 OSŘ.

V prvním případě plátce mzdy nebo jiného příjmu ihned po doručení usnesení o odkladu exekuce přestane provádět srážky z příjmu, přičemž mzdu v plném rozsahu vyplácí povinnému (§ 289 odst. 1 OSŘ). Takto stanovená právní úprava zcela odpovídá i smyslu institutu odkladu exekuce z důvodu neuspokojivé sociální situace povinného, neboť tomu by nikterak odklad exekuce nezlepšil jeho postavení, pokud by mu byly i nadále prováděny srážky z příjmu s tím, že tyto by sice nebyly vypláceny exekutorovi, ale deponovány u plátce příjmu. Tímto je tak povinnému umožněno, aby mohlo dojít ke zlepšení jeho značně nepříznivé situace po dobu odkladu. Otázkou však zůstává, pokud jsou na příjem povinného evidovány další exekuční příkazy, které jsou dosud

---

⁶¹ BEHR, Tomáš. K čemu je povinnému odklad výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 1 OSŘ dobrý? *Komorní listy*, 2013, roč. 5, č. 4, s. 18.

zaznamenány do pořadí, a dojde k odkladu pouze v exekuci, ve prospěch které jsou aktuálně prováděny srážky. Beran uvádí, že v případě nařízeného dalšího výkonu rozhodnutí jsou srážky realizovány ve prospěch dalšího řízení v pořadí i přes odklad výkonu vedeného jako prvního v pořadí. Tímto však dochází k popření výše uvedeného smyslu odkladu exekuce a také k poškození oprávněného, na jehož pohledávku by byly realizovány srážky.⁶² Dle mého názoru by ani v takovém případě neměly být srážky z příjmu prováděny, neboť jsou-li splněny sociální důvody pro odklad exekuce v tom kterém případě, jsou tyto splněny i v dalších řízeních. Je jasné, že zákonodárce v rámci tohoto důvodu pro odklad exekuce stanovil jako jednu z podmínek i okolností na straně oprávněného (ten nesmí být odkladem vážně poškozen), přičemž oprávněný v exekuci další v pořadí může být odlišný od oprávněného v odložené exekuci, nicméně z mého pohledu nelze spatřovat až na jisté výjimky vážné poškození zájmů oprávněného, který je v pořadí pro provádění srážek, pouze v prodloužení uspokojení jeho vymáhané pohledávky (ve srovnání s účelem odkladu exekuce dle § 266 odst. 1 OSŘ), neboť v případě, že by nedošlo k odkladu exekuce první v pořadí, tak by na pohledávku dalšího oprávněného nebylo ničeho hrazeno.

Pokud je přistupováno k odkladu exekuce dle § 54 odst. 11 EŘ (resp. § 266 odst. 2 OSŘ), tak takové rozhodnutí nemá žádný vliv na samotné provádění srážek, resp. na výši příjmu, jenž je povinnému po odkladu vyplácen. V souladu s § 289 odst. 2 OSŘ plátce příjmu povinného i přes odklad exekuce i nadále provádí srážky, které však nejsou z jeho strany poukazovány na účet exekutora, ale tyto on deponuje na svém účtu. Tímto je pak zajištěna ochrana povinného v případě, že bude exekuce zastavena, neboť následně jsou provedené srážky vráceny povinnému a ten příp. nemusí žádat (žalovat) oprávněného, resp. exekutora, o vrácení vymoženého plnění. Současně je v případě odkladu chráněn i oprávněný, a to tak, že nebude-li exekuce zastavena, tak jsou provedené srážky, které byly deponovány u plátce příjmu, vyplaceny exekutorovi a slouží k uspokojení vymáhané pohledávky oprávněného a nákladů exekuce (není tak nutné vyčkávat další měsíce na provádění srážek z budoucího příjmu, jak je tomu v případě odkladu dle § 266 odst. 1 OSŘ).⁶³

S prováděním srážek pak plátce pokračuje bezprostředně poté, co uplyne délka odkladu, když, jak již bylo uvedeno výše, tak v rámci exekuce není vydáváno usnesení o jejím pokračování. Proto je-li stanovena délka odkladu exekuce, musí sám plátce uplynutí této doby hlídat a následně srážky provádět. Pokud je pak odklad přímo závislý na výsledku řízení o návrhu na zastavení exekuce, tak v takovém případě musí být, dle mého názoru, plátce vyrozuměn o tom, jak takové řízení skončilo

---

⁶² BERAN, Vladimír. In: JIRSA, Jaromír a kol. *Občanské soudní řízení (soudovský komentář) Kniha V. § 251-376 občanského soudního řádu* (podle stavu k 1. 4. 2014, Praha: Havlíček Brain Team, 2014, s. 160.

⁶³ LEVÝ, Jiří. In: SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1171-1172.

a jak má plátce s deponovanými srážkami naložit, zda je vyplatit povinnému, byla-li exekuce zastavena, nebo zda má být deponovaná částka vyplacena ve prospěch dříve odložené exekuce. Z mého pohledu je dostačující, pokud je plátci doručeno usnesení s doložkou právní moci, kterým bylo řízení o zastavení exekuce skončeno, nebo prostý přípis, kde exekutor sdělí, jak bylo rozhodnuto ve věci a jak má plátce dále pokračovat.

V souvislosti s odkladem z jakéhokoliv důvodu⁶⁴ zákonodárce zakotvil i jeho účinky na provádění exekuce příkázáním pohledávky z účtu (§ 308 odst. 1 OSŘ), a to tak, že dojde-li k odkladu exekuce, která je prováděna tímto způsobem, příslušná banka exekuci po doručení usnesení o odkladu neprovede, samozřejmě za předpokladu, že finanční prostředky nebyly již poukázány exekutorovi v souladu s exekučním příkazem. Obdobně je postupováno i v případě provedení exekuce příkázáním jiné peněžité pohledávky, příp. postižením jiných majetkových práv, ačkoliv toto zákon explicitně neupravuje. Zákaz provedení exekuce se mimo jiné projevuje také v případě provedení exekuce prodejem movitých i nemovitých věcí, kdy v takovém případě exekutor nemůže nařídit dražbu takových věcí ani tuto provést. Účinky pak v těchto případech nastávají ihned, jak jsou příslušná usnesení doručena jednotlivým subjektům.⁶⁵ I v těchto případech pak účinky odkladu exekuce pomíjejí bez dalšího poté, co uplyne doba, pro kterou byla exekuce odložena, jak již bylo uvedeno výše.

---

⁶⁴ Dle § 266 odst. 1 OSŘ a § 54 odst. 11 EŘ.

⁶⁵ KŮRKA, Vladimír. In: KŮRKA, Vladimír, DRÁPAL, Ljubomír. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde, 2004, s. 342-343.

Závěr

Tato bakalářská práce se věnovala odkladu exekuce, jako jednoho z institutů exekuce, který je procesním vyústěním zásady procesní ochrany a obrany povinného. V souladu s vytyčeným cílem v úvodu, se práce s ohledem na její omezený rozsah věnovala zejména právnímu rozboru procesního podání – návrhu na odklad exekuce a také rozhodování příslušných orgánů o návrhu na odklad, resp. o odkladu exekuce.

Téma práce bylo zpracováno do tří samostatných kapitol, které se věnovaly problematice odkladu exekuce. První kapitola byla věnována obecné problematice odkladu exekuce, jak z pohledu právní úpravy, tak i za jakých okolností je na místě odkladu přistoupit. Značná část kapitoly se zabývala jednotlivými zákonnými důvody pro odklad exekuce, jež jsou normovány v rámci právní úpravy OSŘ nebo v EŘ, kdy blíže jsou rozvedeny zejména dva důvody – nepříznivé postavení povinného a očekávané zastavení exekuce. Tyto dva důvody jsou pak rozvedeny i v rámci podkapitoly věnované rozhodovací praxi, kde práce uzavírá (v souladu s rozhodovací činností soudů), že v případě pobytu povinného ve výkonu trestu odnětí svobody není na místě exekuci odkládat bez dalšího z důvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ. Důvodem pro odklad exekuce pak není v souladu se závěry práce ani skutečnost, že účastník napadl exekuční titul mimořádným opravným prostředkem, neboť k odkladu dochází až po odložení vykonatelnosti (§ 54 odst. 5 EŘ), nelze však vyloučit odložení exekuce, očekává-li soud zastavení exekuce po rozhodnutí soudu o mimořádném opravném prostředku (§ 54 odst. 11 EŘ).

Stěžejní část práce však byla obsažena v kapitole druhé a třetí. Ve druhé kapitole, věnované návrhu na odklad exekuce, se práce zabývala jednotlivými aspekty tohoto procesního podání. Prvně je řešena aktivní legitimace k podání návrhu na odklad, která, dle teorie i rozhodovací činnosti soudů, svědčí jen povinnému, resp. jeho manželovi. Práce však nastiňuje výjimečné okolnosti (např. kóma povinného), za kterých by mělo být umožněno podání návrhu i ze strany oprávněného, když navíc zákonodárce oprávněnému ve znění zákona tuto možnost výslovně neodepřel. Zcela stěžejní jsou pro podání návrhu jeho náležitosti, jež nejsou v rámci EŘ nikterak výslovně stanoveny. Práce tak vymezila jaké náležitosti musí mít návrh na odklad, aby nedošlo k jeho odmítnutí ze strany exekutora, když zákonodárce vyloučil s ohledem na zachování rychlosti řízení aplikací § 43 OSŘ. Kritický postoj práce zastává i k praxi odvolacích soudů, kteří přihlížejí ke zhojení vad návrhu v rámci odvolacího řízení, čímž je popřen smysl vyloučení možnosti vyzvat povinného k opravě návrhu. S ohledem na důsledky vad návrhu a absence konkrétního vymezení jednotlivých náležitostí návrhu komplexně v zákoně, je aktuální právní úprava označována za zcela nevyrovnanou a práce nastiňuje i možnou úpravu *de lege ferenda*. Mimo výše uvedené je v kapitole věnován prostor i účinkům podaného návrhu na další vedení exekuce, resp. situacím, kdy není na

místě účinky návrhu přiznat, přičemž práce se přiklání k názoru, že je-li sporné, zda je na místě přiznat účinky návrhu či nikoli, měly by tyto být návrhu přiznány, a to jak z pohledu ochrany povinného, tak i případné následné kárné odpovědnosti exekutora.

V rámci třetí kapitoly se práce zabývala rozhodováním o návrhu na odklad exekuce, a to z pohledu aktivní legitimace v případě procesního rozhodnutí, tak i jeho věcného vyřízení. Práce popisuje procesní postup po podání návrhu, kdy tento je značně ovlivněn zásadou rychlosti řízení, když ze zákona jsou pro vyřízení návrhu normovány velmi krátké zákonné lhůty, které bývají velmi často ze strany orgánů nedodržovány. V souvislosti se zastavením řízení o návrhu na odklad je analyzován a kritizován právní názor jednoho exekučního soudu, kdy ten má za to, že není možné (v rozporu s názorem autora práce) věcně rozhodnout o návrhu na odklad, jenž byl podaný ve lhůtě dle § 46 odst. 6 EŘ. Závěr této kapitoly je věnován rozhodnutí o odkladu exekuce, kdy v rámci rozhodnutí je nutné určit ve výroku, na jak dlouho se exekuce odkládá, neboť zákonodárce vyloučil v rámci exekuce nutnost vydání usnesení o pokračování v exekuci. Zároveň však práce upozorňuje, že lze pokračovat v exekuci i před uplynutím stanovené délky odkladu v případě podstatné změny okolností (např. dojde-li ke zlepšení postavení povinného, pro které došlo k odkladu dle § 266 odst. 1 OSŘ). Analyzovány jsou i účinky rozhodnutí o odkladu na další vedení exekuce, kdy nejvíce problematické jsou účinky v souvislosti s prováděním exekuce srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu povinného, které nastávají *ex lege* v závislosti na důvodu, pro který byla exekuce odložena, neboť v případě očekávaného zastavení jsou i nadále srážky prováděny, zatímco v případě důvodu dle § 266 odst. 1 OSŘ je vyplácena mzda (příjem) v plném rozsahu povinnému.

Práce v souladu s vytyčeným cílem odpověděla na problematické aspekty návrhu na odklad exekuce a rozhodování o odkladu exekuce, a to jak z pohledu moderní právní teorie, tak i z pohledu praxe exekučních soudů. V rámci práce přijaté závěry by mohly sloužit jako jakýsi ucelený přehled problematiky návrhu na odklad exekuce a také mohou přispět k účelnějšímu využívání návrhu na odklad exekuce, který může být pro povinného jedinou možností, jak oddálit provedení exekuce, jejíž následky by mohly být pro něj, příp. jeho blízké, fatální. V případě delšího rozsahu práce by přicházelo v úvahu její rozšíření o bližší analýzu zcela nového důvodu pro odklad exekuce prodejem movitých věcí povinného (§ 54 odst. 7 EŘ), neboť v souvislosti s tímto lze v praxi očekávat aplikační problém, kdy navíc zákonodárce pro tento důvod stanovil i jistá procesní specifika (výzvy pro povinného k zasílání peněžních prostředků, pomnutí odkladu apod.).

Seznam použitých zdrojů

Odborné publikace

- HAMULÁKOVÁ, Klára a kol. *Civilní proces. Casebook*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018, 488 s.
- JIRSA, Jaromír a kol. *Občanské soudní řízení (soudcovský komentář) Kniha V. § 251-376 občanského soudního řádu (podle stavu k 1. 4. 2014)*, Praha: Havlíček Brain Team, 2014, 627 s.
- KASÍKOVÁ, Martina a kol. *Exekuční řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 1167 s.
- KŮRKA, Vladimír, DRÁPAL, Ljubomír. *Výkon rozhodnutí v soudním řízení*. Praha: Linde, 2004, 854 s.
- LAVICKÝ, Petr a kol. *Občanský soudní řád (§251 až 376). Exekuční řád. Exekuční právo. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015, 556 s.
- SVOBODA, Karel a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, 1627 s.
- ŠÍNOVÁ, Renáta a kol. *Civilní proces. Řízení exekuční, insolvenční a podle části páté OSŘ*. Praha: C. H. Beck, 2015, 359 s.
- TRIPES, Antonín. *Exekuce v soudní praxi*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006. 852 s.
- ULRICH, Ladislav. *Exekuční řízení. Komentované vzory podání*. Praha: C. H. Beck, 2020, 192 s.

Odborné články

- BEHR, Tomáš. K čemu je povinnému odklad výkonu rozhodnutí podle § 266 odst. 1 OSŘ dobrý? *Komorní listy*, 2013, roč. 5, č. 4, s. 16-18.
- ELIÁŠ, Karel. Odklad provedení exekuce. *Právní rozhledy*, 1998, roč. 6, č. 4, s. 157-160.
- RAKOVSKÝ, Adam. Odklad exekuce pro přechodné zhoršení postavení povinného. *Právní rozhledy*, 2004, roč. 12, č. 20, s. 757-760.

Právní předpisy

- Stavovský předpis Prezidia Exekutorské komory České republiky ze dne 22. listopadu 2012 o předkládání exekučních spisů soudům
- Stavovský předpis Exekutorské komory České republiky ze dne 23. května 2002, kancelářský řád.
- Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.
- Zákon č. 119/2001 Sb., kterým se stanoví pravidla pro případy souběžně probíhajících výkonů rozhodnutí, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 216/1994 Sb., zákon o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů.

Judikatura

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2007, č. j. 7 Afs 102/2007–72.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2011, č. j. 14 Kse 4/2011-79.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. října 2010, č. j. NSS 14 Kse 7/2011-56.

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. ledna 2011, sp. zn. 20 Co 118/2010.

Usnesení Krajského soudu v Brně – pobočka v Jihlavě ze dne 2. března 2020 č. j. 72 Co 445/2019–47.

Usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. září 2020 č. j. 40 Co 213/2020-130.

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. července 1985, sp. zn. 12 Co 367/85.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. dubna 2006, sp. zn. 20 Cdo 176/2006.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. srpna 2017, sp. zn. 20 Cdo 3331/2017

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. května 2000, sp. zn. 20 Cdo 2475/98.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2002, sp. zn. 20 Cdo 554/2002.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2014, sp. zn. 21 Cdo 987/2013.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2012, sp. zn. 20 Cdo 3442/2011.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2006, sp. zn. 20 Cdo 1062/2005.

Usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 6. října 2021, č. j. 49 EXE 3860/2021-44.

Usnesení Okresního soudu v Rakovníku ze dne 12. února 2020 č. j. 24 EXE 1606/2019-25.

Internetové zdroje (data)

Exekutorská komora České republiky. Základní statistické údaje [online]. statistiky.ekcr.info, [cit. 5.3.2022]. Dostupné z: <https://statistiky.ekcr.info/statistiky>.

Shrnutí

Tato diplomová práce se zabývá právní analýzou institutu odkladu exekuce, který je procesním vyústěním zásady ochrany a obrany povinného v exekuci. V práci je kladen důraz zejména na návrh na odklad exekuce, jako jednoho z procesních podání účastníků, ale i na rozhodování soudního exekutora nebo soudu o takovém podání, když již samotné podání návrhu má na pokračování exekuce zásadní vliv. Téma je zpracováváno s ohledem na právní teorii, tak i na rozhodovací praxi soudů.

Práce je rozdělena do tří samostatných kapitol, kdy první kapitola se věnuje obecně odkladu exekuce a jednotlivým zákonným důvodům. V druhé kapitole se práce zabývá analýzou návrhu na odklad exekuce, a to jak z pohledu aktivní legitimace, jeho náležitostí, i účinků návrhu. Poslední kapitola je věnována věcnému i procesnímu rozhodování o odkladu exekuce ze strany exekutora nebo exekučního soudu.

Summary

The diploma thesis deals with a legal analysis of distraint suspension, which is a procedural outcome of protection and defence of obligor in the distraint. The thesis emphasizes mainly on a motion to suspension of distraint, as one of the procedural motions of obligor or beneficiary during the distraint. In addition to that, the thesis analyses the decision-making process of a distrainor or a court, because applying for suspension of distraint has crucial impacts on its process. The topic is analysed based on the legal theory, judicature and decision-making process of courts.

The thesis is divided into three parts. The first chapter discusses suspension of distraint in general and legal reasons for suspension. The second chapter deals with the analysis of motion to suspension of distraint focused on authority to file a motion, requirements of the motion and the impact of the motion on continuation of the distraint. The last chapter refers to procedural and objective decisions made by the distrainor or the distraint court.

Klíčová slova

Exekuce, odklad exekuce, povinný, oprávněný, exekutor, soud, návrh na odklad exekuce, provedení exekuce

Key words

Distrain, suspension of distraint, obligor, beneficiary, court, motion to suspension of distraint, accomplishment of the execution of a judgment